

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **B. J.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Kašparovo náměstí 2271/5, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2025, čj. OAM-261/ZA-ZA11-K11-R2-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2026, čj. 34 Az 36/2025-46,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I. Vymezení věci

[1] Žalobce je příslušníkem Irácké republiky. Ze své vlasti vycestoval letecky v březnu 2011. Žalobce byl na území České republiky opakovaně pravomocně odsouzen. Žalobci byl ukončen trvalý pobyt v České republice, a to z důvodu nástupu do výkonu trestu v roce 2019. V roce 2023 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice s odůvodněním, že je pro něho návrat do Iráku nebezpečný.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 1. 2024, čj. OAM-261/ZA-ZA11-K10-2023, rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žalobci nelze udělit azyl pro existenci důvodů podle § 15 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“), a že žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.

[3] Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) rozsudkem ze dne 4. 10. 2024, čj. 34 Az 7/2024-123, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (dále též „zrušující rozsudek“). Krajský soud ve zrušujícím rozsudku žalovaného zavázal, aby se zabýval tím, zda lze žalobce s ohledem na jeho poměry ke dni vydání rozhodnutí

považovat za aktuální (nikoliv pouze potenciální) nebezpečí pro společnost, přičemž pokud by takové důvody žalovaný shledal, měl s ohledem na § 28 odst. 9 zákona o azylu posoudit, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Kasační stížnost žalovaného proti zrušujícímu rozsudku odmítl Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost usnesením ze dne 12. 5. 2025, čj. 2 Azs 232/2024-30.

[4] Žalovaný v dalším řízení žádost žalobce opětovně posoudil a rozhodl o ní v záhlaví označeným rozhodnutím. S ohledem na kritéria uvedená ve zrušujícím rozsudku a ztíženou možnost hodnocení skutečností vedoucích k propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody se žalovaný rozhodl, že nebude opětovně aplikovat postup dle § 15 zákona o azylu ve smyslu užití vylučovací klauzule stran azylu. Neposuzoval proto aktuálnost hrozby žalobce pro společnost a zaměřil se na otázku, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu. Žalovaný dovodil, že žalobce nesplnil podmínky pro udělení azylu dle § 12 a § 13 zákona o azylu, a dále že mu nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu (spáchání vážného zločinu).

[5] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou. Shora označeným rozsudkem krajský soud žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a správně dovodil, že riziko pronásledování z důvodu tvrzené konverze ke křesťanství žalobci s přiměřenou pravděpodobností nehrozí. Dodal, že žalobce nenamítal nic proti závěru žalovaného, že se dopustil vážného zločinu dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a krajský soud již v předcházejícím zrušujícím rozsudku přisvědčil závěru žalovaného, že trestný čin, pro který byl žalobce odsouzen, naplňuje intenzitu vážného zločinu ve smyslu zákona o azylu. Takto již dříve aprobované hodnocení žalovaného obsahuje i napadené rozhodnutí a žalobce proti němu ani nevznáší konkrétní argumentaci. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz) a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

## II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) stručnou kasační stížností. V ní uvedl, že jeho rodina v Iráku vyznává islám, on však v České republice konvertoval ke křesťanství. V případě návratu mu hrozí pronásledování ze strany jeho rodiny. Již v minulosti mu bylo ze strany rodiny vyhrožováno. Podle stěžovatele krajský soud nehodnotil stěžovatelem tvrzené důvody v kontextu situace v zemi původu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Se závěry napadeného rozsudku plně souhlasí.

## III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Soud přijme kasační

pokračování

stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39).

[9] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost **nepřijatelnou**.

[10] Podle názoru Nejvyššího správního soudu posoudil krajský soud žalobní námitky dovozující pronásledování z důvodu náboženského vyznání (konverze ke křesťanství), resp. rizik spojených s návratem do domovské země v souladu s konstantní judikaturou.

[11] Pojem náboženství zahrnuje zejména *zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo přikázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením* [viz § 29 písm. b) zákona o azylu, čl. 10 bod 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, dále jen „kvalifikační směrnice“].

[12] Výkladem uvedeného ustanovení se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, a to i ve vztahu ke konverzi z islámské víry na křesťanskou. Např. v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, čj. 4 Azs 71/2015-58, č. 3279/2015 Sb. NSS, uvedl, že: „*Jelikož příslušnost k náboženství je otázkou vnitřního přesvědčení, může být určena pouze na základě výpovědi žadatele a dále hodnocením vnějších projevů jeho jednání, které mohou být vodítkem k odhalení tohoto vnitřního přesvědčení. V souladu s čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice tak nemohou být učiněny závěry ohledně konverze ke křesťanství toliko na základě znalostních testů, které ověřují encyklopedické znalosti, jež je ale možné lehce nabýt i bez náboženského vyznání. Předmětem hodnocení konverze ke křesťanství musí být totiž úplnost vnitřního přesvědčení k vyznávání určitého náboženství a s ním spojené identity a způsob života*“. Odůvodněný strach z pronásledování se posuzuje prospektivně a podle standardu přiměřené pravděpodobnosti; musí jít o možnost pronásledování reálnou, nikoli pouze hypotetickou (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2019, čj. 9 Azs 39/2019-77, č. 3924/2019 Sb. NSS).

[13] Krajský soud nahlížel na věc v souladu s uvedenou judikaturou. Dovodil, že stěžovateli riziko pronásledování z důvodu tvrzené konverze ke křesťanství s přiměřenou pravděpodobností nehrozí. K tomu případně akcentoval to, že stěžovatel zmiňoval pouze jedinou výhrůžku rodinných příslušníků žijících v Bagdádu v roce 2011, od té doby nebyl s příbuznými v kontaktu, přičemž nebyly zjištěny indicie o dalších hrozbách. Riziko příp. hrozeb oslabuje i to, že stěžovatel naposledy žil v S. (X), a uvedená výhrůžka měla přijít od rodiny žijící v Bagdádu, jakož i povaha dané výhrůžky (ta byla zjištěna jako jednorázová a nepřímá - tlumočená přes matku). Případná rizika snižuje i povaha křesťanského vyznání stěžovatele (jeho příklon ke křesťanství je velmi mělký, není provázen stabilní náboženskou praxí ani veřejným náboženským vystupováním). V souladu s judikaturou nahlížel krajský soud i na další tvrzené skutečnosti, které hodnotil komplexně a v souladu s aktuálními zprávami o zemi původu. Případně uzavřel, že stěžovateli riziko pronásledování z důvodu tvrzené konverze ke křesťanství s přiměřenou pravděpodobností nehrozí; možné nepříznivé reakce okolí nejsou podloženy tak, aby odpovídaly judikturnímu standardu přiměřené

pravděpodobnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 5. 2021, čj. 7 Azs 346/2020-27, či ze dne 29. 8. 2019, čj. 9 Azs 39/2019-77).

[14] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že by příklon ke křesťanství nehodnotil v kontextu situace v zemi původu stěžovatele. V tomto ohledu vyšel krajský soud ze zpráv popisujících aktuální situaci v zemi původu, jejichž relevantnost stěžovatel nezpochybnil. I další závěry krajského soudu mají plnou oporu ve spisu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, čj. 6 As 256/2016 79, bod 21, či ze dne 13. 5. 2020, čj. 6 Afs 7/2020 52, bod 23, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26, bod 10).

[15] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. Nejedná se ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024, čj. 8 Azs 132/2024-42, ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS atp.).

#### IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v daném případě neshledal kasační stížnost přijatelnou, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (bod 53 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. května 2026

Tomáš Foltas  
předseda senátu